

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**EL NOU MODEL DE FINANÇAMENT
I EL DÈFICIT FISCAL CATALÀ**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ

“¡Mande firmes!”

Les balances fiscals de ZP

Duran i Lleida va ser molt hàbil la setmana passada al Congrés de Diputats exhibint el llibre *Las balanzas fiscales de las CCAA, 1991-1996* (Editorial Ariel), d'Antoni Castells i altres cinc catedràtics i professors d'hisenda pública de les universitats de Barcelona, de Saragossa i Complutense de Madrid. Tots els diaris van retratar Duran i Lleida llibre en mà, mostrant-lo en la rèplica a ZP. Duran i Lleida, però, no va mostrar un llibre de balances fiscals, tal com deia el peu de foto del diari *El País*, sinó el llibre de les balances fiscals. L'únic llibre de tots els publicats que fa servir tota la informació liquidada de la Intervenció General de l'Administració de l'Estat (IGAE), relativa als seus ingressos i despeses per territoris entre 1991 i 1996. I l'únic llibre de tots que fa servir les dues metodologies per al càlcul de les balances fiscals, no solament la que permet presentar Madrid sempre com la gran campiona de la solidaritat.

DURAN I LLEIDA VA MOSTRAR UN LLIBRE gruixut de 743 pàgines en el qual, però, la famosa discussió sobre les metodologies de càlcul ocupa poques pàgines (5 per als ingressos, 42 per a les despeses). ZP ha estat perdent el temps amb una comissió d'experts entre 2004 i 2008 que ha discutit sobre les famoses metodologies de càlcul i així n'ha ajornat la publicació. Això és com si ara, per exemple, els empresaris deixessin de pagar l'impost de societats durant quatre anys, amb l'excusa que cal revisar com s'amortitzen els camions en la comptabilitat, atès que també hi ha múltiples maneres de fer-ho. En el llibre esmentat, les balances fiscals són a la pàgina 267. El greuge econòmic de Catalunya entre 1991 i 1996 és especialment lacerant quan es compara amb Madrid segons el criteri del flux monetari (el més adient per a mesurar l'efecte dels fluxos fiscals sobre el creixement econòmic d'un territori) i això que el PP encara no havia començat a invertir-hi. Finalment, es presenten els annexos (p. 287 a 739): ja que, per una vegada, la IGAE havia donat tota la informació als autors, aquests van decidir de publicar-la tota: així en el futur sempre es podria comparar la informació facilitada amb la transparència del període 1991-1996. La foto de Duran i Lleida amb aquest llibre, doncs, compromet CiU davant de la promesa de publicació de les balances fiscals: CiU va exhibir al Congrés de Diputats 743 pàgines i són totes aquestes les que el govern espanyol ha de facilitar.

EL MEU PARE ERA ASSESSOR FISCAL I COMPTABLE i quan jo estudiava la carrera l'ajudava, especialment als inicis dels anys 90, quan va començar la informatització de la gestió d'impostos. Un dia el vaig acompanyar a una inspecció fiscal: l'inspector de la Agència Tributària espanyola va dir que el balanç de l'empresa n'havia de mostrar la imatge fidel i que falsejar la imatge en qüestió suposava incórrer en un greu delictes, de conseqüències econòmiques i fins i tot penals. Va agafar el balanç de l'empresa, que sol ocupar una pàgina, i se'l va mirar només cinc minuts. L'inspector va estar-se, però, unes quantes setmanes comprovant tots els llibres de factures emeses i factures rebudes, així com també tots els comprovants bancaris dels moviments dels comptes corrents.

LLUISA JOVER

“Si bé és cert que no cal prendre necessàriament les balances fiscals com a base del nou model de finançament del règim comú, es tornarà a fracassar en la revisió si no es redueix substancialment el dèficit fiscal català”

Un ordinador li permetia ràpides consultes a la declaració anual d'operacions (model 347), que tots els professionals i totes les empreses estan obligades a declarar per totes i cadascuna de les operacions que superen els 3.000 euros. L'agència tributària espanyola disposa d'un dels millors sistemes informàtics del món.

LA BALANÇA FISCAL D'UN TERRITORI amb l'administració de l'Estat espanyol ha de mostrar la seva imatge fidel, i permetre de quantificar els seus possibles excessos o dèficits en la provisió d'infraestructures, béns i serveis públics. També hauria de ser delictes la manipulació de les dades presentades o l'ocultació d'una part de la informació. Cal

suposar que el govern espanyol ara facilitarà als diputats catalans tota la informació que ja va lliurar entre 1991 i 1996, per tal que aquests puguin comprovar la veracitat de les balances publicades. Aquests annexos, especialment els que mostren la liquidació de la despesa pública per territoris, són de vital importància, atès que es preveu que les diferents comunitats autònomes considerin només com a bona la metodologia de càlcul que més els serveixi per a defensar els seus interessos. Sense comprovants un balanç no es pot verificar. Sense els annexos esmentats les balances fiscals no podran ser autèntificades.

ZP VA DIR A JOAN RIDAO QUE ELL NO DETECTAVA cap dèficit en el finançament actual de la Generalitat. Si la informació és poder això és encara més veritat en relació amb els impostos i a la despesa pública de l'Estat. Si no es vol canviar el finançament català els incentius a descafeïnar les balances fiscals són molt grans. I si bé és cert que no cal prendre necessàriament les balances fiscals com a base del nou model de finançament del règim comú, es tornarà a fracassar en la revisió del finançament autonòmic si no es redueix substancialment el dèficit fiscal català. Tot nou model que no el reconegui i l'explíciti, que no el redueixi notablement i que no sigui completament transparent, incloent la publicitat anual de tota la informació relativa a les balances fiscals, està abocat a la inestabilitat i a la precarietat.

Isabel
Olesti

Esriptora

No calien gaires comentaris davant la imatge que tenia al davant: el catorze d'abril, commemoració de la II República, una dona embarradíssima – i catalana – feia quadrar tot un exèrcit, i ja no dic espanyol perquè tots els exèrcits em sonen igual de malament (amb perdó). El que veia en l'enunciat del *Telenotícies* era tan potent que no vaig poder resistir d'esperar que m'expliquessin la notícia sencera i se'm van recremar les patates que tenia al foc. Carme Chacón passant revista, sola amb la seva imponent i preciosa panxa de vuit mesos... Què els devia passar pel cap a tots aquells homes amb cara de pòquer? “¡Capitán, mande firmes!” I tots quadrats davant la imatge màxima de la feminitat (i perdoneu el tòpic): una dona a punt de portar al món una nova vida. La imatge més allunyada del que és un exèrcit. I no em digueu que ara els exèrcits es dediquen a causes humanitàries, etc.

Alguna cosa havia de ser diferent del tarannà dels altres ministres de Defensa: ella, per començar, havia convidat els familiars dels soldats difunts en les últimes missions, ni els familiars s'ho creien, de tan poc cas que els ha fet el ministeri fins ara. I quan va iniciar el seu discurs hi va tenir un record. També diu que fomentarà que les dones s'allistin a l'exèrcit, que tant pot ser bo com dolent, però marca la diferència. Jo no sé si a la pràctica veurem canvis substancials en la manera de conduir aquest ministeri, però per la meua banda estic encantada que l'exèrcit es quadri davant d'una dona embarradíssima i espero que no l'expulsin en els quatre mesos que tindrà de baixa, com acostuma a passar.